

Szívből, színből *igazán*

R Ó B E R T K A T A L I N

R Ó B E R T K A T A L I N

Szívből, színből
igazán

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

I. rész

Otthon

ALEX

A féltékenység sava alattomos lassúsággal kúszott fel Alex torkán. Az ablakból, ahol ült, tökéletesen rálátott a napozóágyakra – talán éppen ezért választották ezt a helyet. Mégsem volt képes elmenni, vagy legalább nem bámulni őket. Semmi más nem kötötte le, mert tudta, hogy ott vannak. A húga sortban és bikinifelsőben nyúlt el az egyik ágyon, napszemüvegét feltolta a feje tetejére, hogy hátrafogja a haját, és öngyújtó után kotorászott a műanyag asztalon. A cigifüst nehézkesen terjedt szét a levegőben.

Lilla mesélt valamiről, de úgy tűnt, Patrik nem figyel: tekintete elsiklott valahová a lány feje felett, mintha untatná a társaság. A beszélgetésük csak néhány szófoszlány vagy csiklandozóan lágy nevetés képében jutott el Alexhez. És ő tudta, bármivel eltölthetné az időt, hiszen nyár van, véget ért az érettségi, őszig szabad – mégsem volt képes levenni a szemét róluk. Mégsem tudott elszakadni tőlük. Nem tudott mást nézni, csak Patrik ujjait, ahogy önkéntelenül játszanak a nyugágyon lévő szivacs gumijával, vagy Lillát, ahogy közel hajol a fiúhoz, és csábítón ránevet.

Valahol a ház túloldalán egy fék csikorgott, a garázsajtó fémes zümmögéssel emelkedett fel, az autó motorja lágyan brummogott. Lilla elnyomta a csikket, és macskás nyújtózkodással kelt fel. Patrik most már rajta felejtette a szemét a testén. Alex keserűen nyelte vissza a torkába felkéredzkedő epét. Lilla beszaladt a házba, hogy üdvözlje a szüleiket. Patrik ráérősen kelt fel a nyugágyból, felnézett az ablakra, és a másodperc hosszúra nyúló töredékéig találkozott a tekintetük.

Alex szíve kihagyott egy ütemet, aztán gyorsabban kezdett verni, idegesen és zaklatottan. Még akkor is az üres nyugágyat bámulta, amikor a fiú már eltűnt a házban. A földszintről, aztán a lépcsőről léptek koppanása és beszélgetés jókedvű hangjai szűrődtek be hozzá. Tudta, hogy számítanak rá, mégsem volt képes kimenni hozzájuk.

Ilyenkor, amikor Patrik hűvös és távolságtartó volt vele szemben, és mást tüntetett ki a figyelmével, ő megpróbálta kivonni magát a társas életből. Semmihez sem volt kedve, bezárkózott a szobájába, és várt. Várta, hogy elüljön a vihar, hogy újra csak ők ketten számítsanak, ne ostoba játszmákról, erőfitogtatásról szóljon az életük.

Ezerszer láthatta ezt a képet: éveken keresztül asszisztálta végig azt, ahogy Patrik lányokat hódít meg. Az iskolában egy-két hétre vagy hónapra, a szórakozóhelyeken egy-két órára, a másnap délelőttbe is belenyúló éjszakára. Patriknak játék volt az egész, és a belőle áradó magabiztosság, amely már-már önhittségbe hajlott, mindig célt ért. Sokszor megelőzte a híre, vagy a kisugárzása hatott azonnal, és a legtöbb lány el volt ragadtatva attól is, hogy hajlandó egyáltalán szóba állni velük. Alex pedig némán figyelt, és olyan mondatokat jegyzett meg, amiket ő maga sohasem tudott volna felhasználni, és amelyek-től az irigység összeszorította a gyomrát.

Nem maradt titok az sem, hogy Lilla is rajong Patrikéért, mint a legtöbb lány az iskolában. Alex mégis jobban gyűlölte annak gondolatát, hogy a barátja aznapi játékszere a húga lett, mint azt, amikor a fiú másokat szerzett meg és hagyott el. Ha lett volna hatalma fölötte, talán örökre megtiltja, hogy Patrik a hűgára nézzen. De Lilla maga is annyira akarta és várta az ilyen közösen eltöltött órákat, hogy ő nevetett volna Alex szemébe, ha megpróbálja eljátszani a gondoskodó báty szerepét. Így hát nem maradt más, csak a néma várakozás.

Néha Patrik beérte Alexszel. Olyankor nem keresett más társaságot, nem akart azzal dicsekedni, hogy mennyire vonzza a lányokat, nem gyűjtött tróféákat, és a teljes figyelmét neki szentelte. Olyankor őszintén viselkedett. Alex tudta, ha akarná, bármikor elérhetné, hogy a barátja otthagyja a lányokat – akár Lillát is –, és vele foglalkozzon. Ha felvállalná, hogy neki ez fontos, Patrik a győztesek elégedett pillantásával jönne vissza hozzá. De Alex most nem verségre vagy egy fölényes félmosolyra vágyott. Azt akarta, hogy Patrik önként adja meg neki azt a figyelmet, amivel egész nap a hűgát tüntette ki. Ő maga keresse meg.

Néha azt gondolta, hogy Patrik még hosszú évek barátsága után is azt akarja kompenzálni, hogy valaha ő vágyott figyelemre, és Alex segített neki. Még mindig szégyelli, hogy tizenhárom éves korukban, amikor a nyári szünet után sápadtan, kedvetlenül és karikás szemmel jött vissza az iskolába, Alex egy délután leült mellé, és addig hallgattak, amíg a csend kellemetlenből meghitté nem vált. És Patrik magától kezdett beszélni arról, ami otthon várta, amire a legkevésbé sem vágyott, és ami miatt nem ment haza még délután négykor sem. A szekrénysor hűvös fémfalának vetették a hátukat,

Alex felhúzta a lábát, és nem tett semmit, csak ott volt. Akkor ez elégnek bizonyult, hogy a jelenléte jelentős, a hiánya pedig azonnal feltűnő legyen. Attól a naptól kezdve barátok voltak – nemcsak akkor, amikor órákon keresztül beszélgettek, hanem még akkor is, amikor nem álltak szóba egymással, amikor Patrik máshol keresett szórakozást, és Alex orra alá dörgölte, hogy tökéletesen megvan nélküle is.

Összerezzen a kopogtatásra. Nem válaszolt, az ajtó mégis hangtalanul feltárult. Patrik megállt a küszöbön, lezserül az ajtófélfának támaszkodott, és nézte őt. Volt a pillantásában, a mosolyában valami lenyűgöző, ami úgy vonzotta Alexet, mint a mágnes.

– Itt bujkáltál egész nap? – A hangsúly kötekedő, a hang viszont meglepően lágy volt.

Alex kinézett az ablakon, némán biccentett. Az ajtó csendesen csapódott be, a padlószőnyeg elnyomta a másik lépteinek zaját, aztán Patrik már ott állt mellette. – Miért nem jöttél le?

– Nem akartam megzavarni az édeskettest – vágta rá Alex gúnyosan. A szavaiban megbújó él csak elégedett mosolyt csalt a másik fiú arcára.

– Szóval féltékeny voltál. – Patrik könnyedén félresöpörte Alex lábát, és ő maga is felült az ablakba, combjuk összeért. Lepillantott a kertre, az elárvult napozóágyakra, Lilla lent felejtett poharára, a saját könyvére a fűben, aztán visszafordult Alex felé. – Pedig hiányoztál.

Patrik hangja most csendesen, őszintén csengett. Alexen gyorsvontatás módjára dübörgött végig a diadal.

PATRIK

Kettő-nulla-nulla-hét, nulla-hét, nulla-négy, nulla-kettő, kettő-egy. Mint egy titkos kód, amit örökre beleégettek a tudatomba, rejtett zárkattan tőle, bezár saját magamba, elzár mindenki mástól. Van, amit nem lehet elfelejteni – pedig néha hálás lennék érte. De a pirosan világító számok az éjszakában most már örökre az életem részévé váltak. Nem tudom kitörölni őket. Semmi sem teheti meg nem történtté.

Minden nyáron, az iskolai szünet első napján lementünk Horvátországba. Apa vitt, hétvégenként meglátogatott, egyébként kettesben voltunk két-három hétig anyuval. Apa nem erre az útra vette ki a szabadságát, hanem távoli, gyönyörű országokban töltött nyaralásra – ahová kettesben mentek, anyu meg ő. Nem kívánt harmadiknak lenni egy családban nem egyszerű: amikor még minden rendben volt, én akkor is csak a zavaró gyerek voltam. A harmadik, aki elrontja az idillt a szülők között.

De akkor sem szándékosan törtem össze az egészet – bármit mond vagy gondol is apa. Nem láttam a jövőbe, és ha láttam volna, akkor biztos, hogy nem így döntök. Néha – vagyis állandóan, minden áldott

nap és minden éjszaka – azt kívánom, bárcsak visszamehetnék az időben, és visszacsinálhatnám.

Hetedik utáni nyáron történt – az új iskola, az új osztálytársak, semmi sem volt annyira jó, mint a tanítás utáni hetek kettesben anyuval. De az is lehet, hogy utólag szépült meg azoknak a napoknak az emléke.

Szombat éjjel indultunk hazafelé. Azt hiszem, apa fáradt volt, én meg makacs és követelőző: előre akartam ülni, mint a felnőttek. Hallom anyu hangját: „Hagyd, majd beülök hátra, legalább tudok aludni.” Látom apa pillantását, ami rosszkedvűen fut végig rajtam. Aztán biccentés, vállrándítás, minden mindegy.

Én is elaludtam az úton. De arra, ami történt, emlékszem, mert akkor már éber voltam, a kocsi kijelzőjén bámultam a dátumot meg az órát. Apa a homlokát dörzsölve meredt az éjszakai fényekre, a felbukkanó és gyorsan elszáguldó autók lámpáival megszórt útra. Aztán minden hihetetlenül gyorsan történt. A szembejövő autó fénye túl közelinek tűnt, fék csikorgott, még szitkozódni sem maradt idő, az autó kipördült. A biztonsági öv belemart a nyakamba, levegő után kapkodtam, homályosan láttam a könnyektől. Hirtelen nagyot zökkentünk, a gumi furcsa hangon sírlódott az úttesten, majd a kocsi megállt. Apa anyut szólongatta, a hangja megijesztett, és fel akartam pattanni, de belehasított a lábamba a fájdalom.

Az autó hátsó része teljesen összemorzsolódott. A biciklim. A bőröndök. A kalaptartón száradó fürdőruhák. Anyu.

Anyu.

Láttam a rendőrségi felvételeket – pedig nem lett volna szabad, mégis beszöktem apa szobájába. Órákig bámultam a másolatokat, csak a pofon térített magamhoz, amit apától kaptam, amikor észrevett a dolgozószobájában. Mindent összegyűjtött a balesetről, amit csak talált –

jelentés, látélet, újságcikk, SMS-ek szövege – minden ott van bezárva a széfbe. Az életünk vége.

Álmomban újra látom. És álmomban néha engedek. Apa szól, hogy indulás, és én zokszó nélkül beülök hátra. Nem tudok elaludni, némán számolom magamban a másodperceket, a kocsijelzőjét nézem, várom, hogy elérkezzen az a pillanat. Álmomban a fékezés előreránt, a kocsi kipördül, és szédülök, mint a ringlispílen. Álmomban a vége hirtelen jön, sötét, selymes és megdöbbenően fájdalommentes. Álmomban még hallom, hogy anyu szólongat, de már nem tudok válaszolni. Álmomban hagyom, hogy ketten maradjanak.

Egyszer, úgy egy éve, elmeséltem Alexnek az álmot. Előbb éreztem az égető fájdalmat az arcomon, hallottam meg a csattanást, és csak aztán fogtam fel, hogy felpofozott, tiszta erőből. Lángolt az arcomon a tenyere lenyomata, vörösre festette a bőrömet. Alex hangja megváltozott, ahogy a képembe sziszegte: „Soha, soha többé nem akarom ezt hallani! Sohasem mondhatasz ilyet, megértetted?!” Rémułtnek tűnt és keserűnek. Szerettem volna azt válaszolni, hogy ez csak egy álom, de tudtam, hogy igaza van. Bármit megadnék érte, hogy ez legyen a valóság.

Aztán annyira szorosan ölelt, hogy szinte megroppantak a csontjaim. Jeget hozott az arcomra, rám szólt, hogy feküdjek le, és dacos, sértett volt a pillantása. Amíg az ágyán feküdtem, azon merengtem, hogy itt tudnám-e hagyni. Elképzelttem az életét nélkülem. A sajátomnak nélküle nem lenne túl sok értelme, de ő talán tudna mit kezdeni a világban akkor is, ha nem barátokozunk össze.

Még mindig szoktam látni azt az álmot. De Alexnek sohasem emlétem.

PATRIK

SÖTÉTSÉGBE BORULT A KERT, a fák levelei lágy hangon súgtak titkokat egymásnak. A telefon kijelzője tompított fénnel világított egy másodpercig, a számok lomhán váltottak tizennyolcra tizenkilencre. Patrik leeresztette a karját, a mobil fénye elhalt az éjszakában, a csendnél csak a magány volt súlyosabb. Az égen tintafekete felhők takarták el a holdat és a csillagokat, festették kriptaszerűen sötétre az éjszakát.

Az öngyújtó fémesen kattant, szikrát vetett, nedvesen sercegett. A fiú ujjába mély barázdákat szántott a tűzkökerék, mire a láng feléledt. Tánca túl vidámnak tűnt. Az első slukk a cigiből keserű volt, undorító, hányingerkeltő. És a második alig valamivel jobb. A parázs vörösén izzott a sötétben, magához csalta Patrik tekintetét, és aztán nem eresztette. Forróságot, veszélyt, fájdalmat ígért – bűnösen vonzó volt, méltó válasz a magányra és az önsajnálatra. Hátradőlt a hűvös földön, egyik kezét a feje alá tette, lehunyta a szemét, és mélyen magába szívta a füstöt. Gyűlölte az ízet.

Ő akarta így. Ő utasított vissza minden sajnálkozó vagy együtt érző pillantást. Utálta volna, ha gyengének, elesettnek látják. Ma reggel ő választotta a magányt, amikor ellökte magától Alexet. Elutasítóan mérte végig, csak két szót vetett oda neki válaszul – pedig ő nem volt sem sajnálkozó, sem óvatoskodó, mint mindenki más, aki tudta, milyen nap a mai. Alex természetes volt, kedves és barátságos, mint mindig. Bizakodó. Akkor miért kellett éppen most bizonygatni neki, hogy nincs rá szüksége? Elérni, hogy most itt feküdjön a kertben egyedül, hajnali két óra húsz perckor, és elveszettnek érezze magát?

Sohasem mondta volna ki, hogy Alex nélkül minden pillanat unalmas. Sohasem volt rá szükség, hogy kimondja. Ezt a kapcsolatot nem bizonygatták egyetlen percig sem egymás, sem mások előtt – ebben úgy hittek, ez úgy létezett, úgy vált a részükké, hogy nem kellett, nem is volt szabad beszélni róla. Patrik szégyellte, mert szembe ment minden elhatározásával, minden józan gondolatával. Attól a perctől fogva, hogy felébredt a kórházban, eldöntötte, nem fog kötődni többé senkihez. Attól a perctől fogva, hogy Alex leült mellé az aulában, kötődött hozzá. És ezt az ellentmondást sokévnnyi hatalmi játék sem oldotta fel.

Két óra huszonegy perc. A mobil unottan világított.

Alex lépteit alatt hangosan reccsent meg egy faág, a fiú önkéntelenül szusszantott egyet, ahogy levetette magát mellé. Patrik felült, és remélte, hogy az éjben nem látszik rajta, mennyire örül a másik érkezésének. A telefon fénye kihunytt, a sötétben alig tudta kivenni Alex vonásait. A fiú keze tűzforrónak tűnt – valójában Patriké volt jéghideg az idegesség, az emlékek fájdalma miatt –, a jelenléte még úgy is megváltoztatott mindent, hogy néma csendben ült csak mellette. Nem próbált beszélni, megható vagy vigasztaló szavakat

keresni. Nem próbált mást nyújtani, csak annyit, amennyit tudott: a puszta létét.

Két óra huszonkét perc. A világ most sem állt meg.

Alex pulóvert dobott az ölébe, Patrik csak most fogta fel, hogy remeg a hidegtől, az idegességtől, a fáradtságtól. A cigi füstölve égett le, Alex kivette a kezéből, elnyomta, a dobozba lökte a csikket, és csak a fejét rázta, amikor Patrik újabb szálért nyúlt volna. Ilyen sötétben nem lehetett farkasszemet nézni: Patrik egyszerűen feladta, nem kezdett értelmetlen vitába. Felvette a pulóvert, és elfogadta az ölelést, ami járt mellé, hogy kicsit átmelegítse a testét.

– Nem emlékszem rá – mondta hirtelen, rekedt hangon. – Ha rá gondolok, csak a fényképek vannak előttem, amiket igyekeztem észre sem venni otthon. Apa kis szentélyét... Én nem akartam szentélyt, és szépen lassan elfelejtettem a valódi arcát, amikor nevetett vagy beszélt. Amikor élő volt.

Alex hallgatott, bizonyára azért, mert nem voltak jó szavak, olyanok, amik igazak lettek volna, amiket Patrik szívesen hallott volna, vagy amiket lett volna értelme kimondani. Volt helyette valamivel szorosabb ölelés, egy óvatos, bizonytalan érintés a fiú arcán. Várakozás. Patrik megdermedt, és hallotta, hogy Alex visszatartja a lélegzetét, várja az ő reakcióját, azt, hogy ellöki-e megint magától. Aztán, amikor Patrik ellazultan dőlt neki a mellkasának, lassan kiengedte a levegőt. A nyugalom sóhaja.

LILLA

Mindig mindent megkaptam, amit csak megkívántam. Apu picicé lánya – kérhet, amennyit nem szégyell. És én nem vagyok szégyellős. Néha elég volt, ha a szokásosnál pár másodperccel hosszabban bámultam valamit, és apu másnap este meglepett velem. Volt, hogy Ákossal, az idősebb bátyámmal ezen szórakoztunk: értelmetlen hülyeségeket bámultam sóváran, melyek senkinek sem kellenének, és apu mindet hozta, mi meg a háta mögött kiröhögöttük. Alex ilyenkor csak hűvösen végigmért. Állandóan azt éreztem, hogy megvet valamiért. Ákóst persze nem érdekelte Alex véleménye.

Állandóan próbára tettem apu meg anyu szeretetét. Mindig mindenből újabb, szebb, jobb kellett. Olyan, ami tilos lenne, de nekem megengedik. „Ha igazán szeretsz...” Fagyi ebéd előtt. A százegyedik játék, akkor is, ha be sem fér a szobámba, ha aztán bontatlanul a legjobb barátnőmnek adom. A legújabb divat szerint készült csizma, miniszoknya, szandál. Minden, ami bizonyítja, hogy bármit kérhetek, hogy tökéletes vagyok. Hercegnő, akire vár a királyfi, és majd eljön érte fehér lovon. Tündérmeséken nőttem fel, és még ma sem vagyok

*hajlandó elfogadni, hogy nem biztos, hogy az életben én vagyok a fősze-
replő.*

Tizenegy éves voltam, amikor eldöntöttem, hogy akarom Patrikot.

Abban a pillanatban tudtam, amikor Alex először hívta át hozzánk tanítás után. Úgy akartam, mint a Hawaii Kent a Barbie-m mellé. Játék babának a polcomra, alvómacinak az ágyamba, rabszolgának, hogy minden kívánságomat lesse. Patrik akkor tizenhárom éves volt, és észre sem vett. A tizenhárom éves fiúk éppenséggel nem foglalkoznak lányokkal vagy szerelemmel. Patrikot a foci érdekelte, meg a kedvenc filmjei. Esetleg az apja legújabb kocsija. Vagy egyik sem. Nem tudom, mert évekig nem is beszélünk. És mégis azt hittem, szerelmes belém.

Akkoriban számomra minden egyes mozdulata, minden szava, minden pillantása titkos jelnek számított. Biztos voltam benne, hogy bizonyos mondatai, az, ahogy vacsora közben elkéri a sót, vagy az, ha éppen a másik irányba hajtja félbe terítéskor az én szalvétámat, célzás. Üzenet, hogy ő is akar engem. Tollakat őrizgettem, mert rajzolgatott velük, apró cetliket, amire felírt egy telefonszámot, vagy véletlenszerűen pár szót. A pudingos doboza tetejét, mert lenyalta róla a csokipudingot. Majdnem-csókolóztunk, amikor én is a szájamhoz érintettem.

Tizenegy éves koromtól fogva Patrikról álmodoztam. Ezerszer eljátszottam a babáimmal azt, hogyan fogunk egymásra találni. Első csók, első szex, házasság, gyerekek. Alex lesz az esküvői tanúja. Alexet mindig az a Ken alakította, akinek fekete haja meg harsányzöld szeme van. Patrik a szóke, kék szemekkel, zöld villámmal a szemében, az igazi királyfi. Az én királyfim, akivel tökéletesen illünk egymáshoz. Mert minket egymásnak teremtettek – mintha csak a játékgár futószalagján készülne a mese. Patriknak belém kellett szeretnie, ez így volt megírva.

Tizenöt éves voltam, amikor először csókolóztunk.

Nem olyan volt, amilyennek képzeltem. Nem volt vallomás, nem volt naplemente, nemhogy tenger, de még tópart sem. A nappaliban történt, a téli szünet kezdete előtt néhány nappal. Kapkodós volt, és járt vele valami különös mellékíz: a család keserűsége. Ma már tudom, hogy az a csók nem rólam szólt. Azt Patrik nem nekem szánta, hanem annak a pillanatnak, amikor Alex lejön az emeletről, hogy teát főzzön, és rajtakap minket.

A lelepleződés elégedettsége elvakított. Mert mit ér Patrikkal csókolózni, amíg csak én tudok róla? (Különösen, ha annyira nem is jó az a csók...) De így, így már pletyka lehet belőle. Ez már mindjárt más.

Aztán nem lett pletyka, és nem lett folytatása sem. Hetekig vártam, hogy Patrik újra közeledjen hozzám. Vártam, amikor átjött karácsonykor, és félrevontam, ajándékot adtam neki – ő meg csak rám mosolygott, és megköszönte. Vártam szilveszter éjszakáján, amikor addig hisztiztem, amíg apu rá nem parancsolt Alexre, hogy vigyenek el a bulijukba – és aztán nézhettem, ahogy Patrik más lányokkal flörtöl egész este. Vártam az első tanítási hét péntek délutánján, amikor Patrik olyan természetesen jött hozzánk haza, mintha itt lakna, és segített vacsorát készíteni anyunak. És amikor felmentem, és kopogás nélkül benyitottam Alex szobájába, azt is megértettem, hogy miért várok hiába.

Azt hiszem, ha apun múlna, soha semmi sem hiányozna az életemből. Bármit megtenne azért, hogy megkapjam, akit akarok. Csak éppen apu nem tudja, hogy ki áll köztem és Patrik között. Apu nem látta azt, amit én láttam aznap délután: Alexet, amint megcsókolja az én hercegemet.

ALEX

ALEX AZ ÁGYON HEVERT. A szoba ajtaja sarkig tárva, nem érdekelte, hogy a folyosót betölti a hangszórókból lüktetve áradó zene.

Észrevette, hogy Lilla a küszöbön ácsorog, és kérdőn nézett a húgára.

– Patrik?

– Hazament. – Alex kérés nélkül arrébb húzódott, hogy Lilla mellé tudjon ülni.

A lány letelepedett az ágyra, majd a falnak támasztotta a fejét, és a tekintete végigpásztázta a filmplakátokkal teleaggatott szobát.

– Meddig marad otthon?

– Szerinted meddig bírja ki ott? – Alex legyintett. – Legfeljebb egy-két nap. Csak azért ment el, mert apa megint rákezdte, hogy biztos hiányolják, meg azért ez mégsem akármilyen nap, ilyenkor az apja mellett a helye.

– Apu nem tudja elképzelni, hogy valaki ne szeresse a fiát.

Alex fintorgott. Tisztában volt vele, hogy Patrik nem akarta tovább hallgatni a rendreutasítást.

– Ha én kérem, apa biztos hagyná, hogy itt legyen... – Lilla elharrapta a mondat végét, ahogy észrevette, testvére milyen kelletlenül néz rá. – Mindegy, majd visszajön.

Alex némán bólintott.

A zene elhallgatott, a CD véget ért, és hirtelen mély csend vette körül őket. Lilla felállt, keresgélt kicsit a rendetlen asztalon – füzetek, érettségi tételek, CD-tokok, tankönyvek között –, aztán a lejátszóhoz lépett. Egy pillanattal később a dallamos rock hangja utat tört magának a közöttük feszülő csendben.

– Tényleg el fog menni...? – kérdezte Lilla halkán.

Alex hűvösen nézett a lányra.

– Miért nem tőle kérdezed meg? – Aztán csak bólintott, amikor Lilla megfogta, és gyengéden megszorította a kezét.

– És te?

Alex vállat vont. Egy hónapja nap mint nap ezen töprengett, és még mindig nem akadt kész válaszra. Azaz, amit talált, azzal nem volt kedve megbékélni.

– Egyetem.

– Ha nem vesznek fel, még mindig vele mehetsz.

– Ha... – Alex grimaszolt. A legijesztőbb az egészben az volt, hogy néha ő maga is ebben reménykedett. Az anyja néhány napja is megnyugtatta, hogy akkor sem fognak haragudni rá, ha nem sikerül a felvételi, ő pedig közben tényleg arra vágyott, hogy felsüljön, bukott embernek érezhesse magát, és elmenekülhessen innen. Érezte, hogy Lilla tudja, mire gondol, azért nem engedi el a kezét.

– Ákosnak is elnézték, hogy...

– Az más – fojtotta belé a szót Alex.

Ákos három évvel volt idősebb nála, és Alex azt hitte, valódi botrány kerekedik majd, amikor az érettségi évében bejelentette, hogy nem akar továbbtanulni.

Az apjuk addig az estéig biztos volt benne, hogy Ákos az orvosira megy, és az ő karrierjét folytatja. De Ákost nem érdekelte a gyógyítás, és a legkevésbé sem vonzotta hat év egyetem, és utána még négyöt év rezidensképzés. A saját lábára akart állni. Néhány hónapig utazgatott az aktuális barátnőjével, aztán pedig vállalkozni szeretett volna. És most, három évvel később sem találta az álomszakmát, de kiválóan elboldogult alkalmi munkákkal. Alexet az lepte meg igazán, hogy minél kevesebbet ért el Ákos, a szülei annál büszkébbek lettek rá.

Ő maga megcélozta az orvosit. Három éve készült erre, és februárban, amikor ki kellett tölteni a jelentkezési lapot, büszkén állt eléjük az ötletével. Azt akarta megtenni, amit Ákostól vártak. Ő akarta helyrehozni a bátyja félrelépését – még akkor is, ha Ákos valójában nem okozott csalódást a döntésével.

Az apja hosszúra nyúló másodpercekig bámult rá, aztán csendesen csak annyit mondott, hogy nem javasolja. Az anyja magához ölelte, úgy suttozta a fülébe, hogy ne akarjon olyasmit csinálni, ami nem neki való, és higgyen nekik, erre nem lenne alkalmas. Nem bírná ezt az egyetemet. Túl nehéz, túl komoly, túl nagy vállalás. Ha kihullana menet közben, akkor már nem tudna mit kezdeni az életével. És ha elvégezné, még akkor sem biztos, hogy elég jó eredményeket érne el ahhoz, hogy vigye is valamire.

Alex hallgatta az aggodalom álcájába bújtatott becsmérést, képtelenül arra, hogy megszólaljon. Nem mert kiállni azért, amit akart. Így viszont minden, amire feltette az elmúlt három évét, érvényét

vesztette. Úgyhogy leült az internet elé, és olyan szakokat keresett, melyekhez legalább biológia vagy kémia felvételi kell.

Aznap este Patrik feszült arccal hallgatta végig, látszott, ahogy emelkedik benne a harag. A képébe üvöltötte, hogy nem a szülei döntik el, mit kezd az életével, és Alex már túl későn reagált, Patrik bezárta a böngészőt, mielőtt elmenthette volna a jelentkezését. Alex tudta, hogy azért dühös rá, mert hisz a szüleinek: elhiszi ő maga is, hogy kevés ahhoz, amire készült.

Patrik órákkal később, amikor megnyugodott kicsit, leült a gép elé.

– Teljesen mindegy neked, hogy miről fog szólni az életed? – kérdezte halkán.

Alex vállat vont. Abban a pillanatban minden mindegy volt.

Patrik a fejét csóválta.

– Ne legyél tanár. Gyűlölnéd. Nem akarom, hogy egész életedben utáld azt, ami vagy... Keresek neked valamit.

Belemélyedt a kutatásba, tantárgyleírásokat, fórumbeszélgetéseket, beszámolókat nézett át. Alexnek fogalma sem volt, hogy mi az a közgazdaságtan, de abban egyetértett, hogy matekból tudna felvételizni és még a törít sem késő megtanulni. Valaha, mielőtt az orvosi mellett döntött volna, mielőtt minden a biológiáról kezdett volna szólni, szeretne. Úgyhogy rábólintott arra, hogy kereskedelem és marketing szakra jelentkezzen – mindazok alapján, amit Patrik összeszedett róla, még tetszett is neki.

A hűga még mindig fogta a kezét. Ott ültek az ágyon szóltanul.

Lilla persze már most, két évvel az érettségije előtt is pontosan tudja, hogy mit akar. Kinézte az egyetemet, a szakot, és máris készül rá. És Alex azt is tudta, hogy őt nem próbálják majd jóindulatúan lebeszélteni róla. Lilla akarata szent. Ákos döntése bátorságra vall. Ő pedig... Ő pedig a harmadik, aki átlagosnak és unalmasnak

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

érezheti magát. Aki jó életet élhet, ha nem választ túl elérhetetlen célokat magának. Tudta, hogy a szülei ezt soha sem ismernék be, mégis mindig azt érezte, hogy ő kevésbé fontos. Mintha kimondatlanul lógott volna a levegőben az igazság, hogy a szülei két gyereket akartak: egy kisfiút és egy kislányt. Ő pedig a sors furcsa fintoraként született meg.

– Ha felvesznek a Corvinusra, akkor maradok. Erre a három évre biztosan – vont vállat.

Lilla végigmérte:

– És ha nem iratkozol be azonnal? Halaszthatnál egy évet.

– Értelmetlen lenne. Az csak egy év, Patrik legalább ötre megy el.

De aztán vissza fog jönni. Vissza kell jönnie.

Lilla mosolyában volt valami ijesztő.

– Szerintem is – bólintott.

Alex elfordult. Voltak dolgok, amiket sohasem mondtak ki, mégis mindketten tudták, hogy léteznek. Ilyen volt Lilla szerelme Patrik iránt. És ilyen Alex és a fiú kapcsolata is.

Látta, Lilla magabiztosan mosolyog, azzal a nyugalommal, amit a szülei sokéves, folyamatos támogatása nevelt belé. Alex sohasem érezte magát határozottnak, sohasem hitt ennyire saját magában, mint Lilla. Patrik külföldre megy – ez már eldöntött tény volt. És Alex el sem tudta képzelni, milyen lesz nem találkozni vele minden nap. El sem merte képzelni.